DE VORBĂ CU FOȘTII INTERNAȚIONALI

Costică MARINESCU

Acum 20 de ani, după o evoluție a Jiului la București, un ziar al vremii publica o caricatură a lui Costică Marinescu *jonglînd cu un balon în formă de inimă... Era o șarja prietenească, expresie plastică ce încearca să echivaleze valoarea atinsă în acei ani de un tînăr jucător brunet, cu freză de june prim și o detentă uluitoare, ce cucerea inimile spectatorilor.*

— Eram în acei ani în plină formă, la ediția 1947—48 fiind declarat cel mai bun jucător al campionatului, ne spune Costică Marinescu. *Nu aveam cu mult peste 20 de ani dar aveam în spate zece ani de fotbal. Nu, nu vă miraţi, n-am greșit socoteala: eu am debutat în prima echipă a Unirii Tricolor, ca fundaș dreapta, cînd abia împlinisem 14 ani!*

— Desigur că și începuturile dv. fotbalistice vă sînt la fel de dragi, de apropiate...

— La nouă ani (m-am născut la 12 februarie 1923 în București) am debutat la pitiicii Unirii Tricolor, *după unul din desele, dar severele, triaturi efectuate de Petre Steinbach în cartier. Mă număr deci printre cei care au alcătuit generațiile oborene crescute de „nea Petre".*

Ca să fiu însă mai precis adaug că primul meu antrenor a fost bătrînul Marinescu... tatăl meu! În antrenamente ad-hoc, el mă băga sub șoponul din curte, unde avînd o vizibilitate mult redusă, îmi arunca mingea cînd la stîngul, cînd la dreptul. Și eu loveam balonul mai mult din instinct.

— Rezultă deci că stagiul dv. ca junior a fost foarte scurt. Opinați și acum pentru promovări timpurii, spectaculoase?

— Desigur, fără însă a absolutiza. Dacă talentul care se impune, beneficiază și de o constituție fizică robustă, vîrsta nu trebuie să constituie o piedică. Experiența mă îndeamnă însă să precizez că asemenea promovări trebuie urmărite și îndrumate cu grijă și tact de către antrenori pentru că talentul este abia un punct de pornire și drumul performanței este lung și anevoios.

— Vă rugăm să ne rezumați palmaresul dv.

— Am jucat la Unirea Tricolor pînă în anul 1944. Am trecut apoi la Carmen unde am jucat pînă în 1947. Urmează un interludiu provincial: Jiul 1947—1949 și reintoarcerea în București, la Dinamo, unde am jucat între 1949—1954. Am fost internațional de 21 de ori. Primul meu turneu peste hotare a fost în Turcia, cînd abia împlinisem 18 ani, efectuat însă ca jucător de împrumut la echipa CFR unde jucau Baratki, Auer, Lengheriu, Ritter, Sipoș.

Cred că cea mai bună comportare într-un meci internațional am avut-o în 1947 cînd, jucînd pe Giulești în echipa României contra Ungariei, ziarele au scris că am fost cel mai bun de pe teren. Și dacă ziarele au scris, eu nu le contrazic...

— Ce alte întîmplări v-au rămas proaspete prin ineditul lor?

— La inaugurarea stadionului Dinamo *eram căpitanul echipei noastre în meciul cu echipa timișoreană* C.F.R. *Am cinstit evenimentul cu o victorie: 1—0, dar eu am plecat imediat după meci la... dentist intrucît într-un duel cu Reuter mi-am rupt dantura!*

În 1942 am participat concomitent la două turnee ce se jucau pe terenurile Venus *(luau parte ecipele* Venus, Unirea Tricolor *și* Beogradski) *și pe* Giulești (Rapid, F.C. Craiova *și* Levski). *Eu am jucat pe rînd la toate echipele bucureștene, ca apoi, în ultima zi a turneelor, să joc în combinata Capitalei contra echipei sofiote Levski. Țin minte și acum minutul 63 al meciului cînd într-o ciocnire cu Milev am făcut ruptură de menisc. „Ineditul" a constat în faptul că am stat un an pe tușă...*

— În încheiere, vă rugăm să ne spuneți care vă este cea mai frumoasă amintire?

— Tabăra de juniori din 1939, care a reunit peste 100 de tineri din toată țara. Erau acolo Marian, Șiclovan, Torjoc, Guță Tănase, V. Stănescu, *frații* Medrea, Joja *și mulți alții, care au devenit apoi jucători de valoare. Conducătorul taberei era* Cibi Braun. *Echipa noastră — București I — a cîștigat campionatul între regiuni organizat cu acel prilej iar eu am primit un premiu din partea F.R.F. pentru comportare bună. A fost primul meu cadou din lumea fotbalului!*

S. GABRIELESCU

● Revelația campionatului englez, Nottingham, cel mai periculos adversar al actualului lider, Manchester United, în lupta pentru titlu, nu a pierdut nici un meci de la începutul lunii noiembrie, anul trecut!

MOZAIC

● Cu privire la o eventuală transferare a lui Eusebio la Internazionale, președintele Benfică, Queimado, a declarat: Eusebio nu va fi transferat în Italia cu nici un preț. Benfica își va păstra „perla neagră" care din ce în ce mai mult devine „un bun național".

● Cu ocazia împlinirii a 60 de ani de la înființare, echipa italiană F. C. Torino va susține pe teren propriu un meci amical cu Penarol Montevideo.

● O nouă vedetă a fotbalului portughez, originară din Mozambic: fundașul central Armando de la Sporting Lisabona.

„SUEDEZUL FIORENTIN" HAMRIN,

primul „tunar" din Calcio, pe urmele lui Hamrin

După celebrul „Gre-No-Li" (Green, Nordhal, Leidholm), faimos trio nordic, care a făcut epocă acum cîțiva ani în fotbalul italian, suedezul **Kurt Hamrin,** de mai multe ori golgeter al campionatului peninsular, rămîne statornic, de aproape un deceniu, una din cele mai apreciate stele din „calcio".

Cine este, însă, acest domn Hamrin?

Se consideră florentin. Vorbește bine limba lui Dante Alighieri, iar primele cuvinte ale celor trei copii ai săi au fost italienești. Kurt Hamrin, micul suedez din Florența, „adoptat" acum 10 ani, este astăzi definitiv asimilat de „il calcio". La 32 de ani rămîne teroarea apărărilor echipelor italiene, este golgeterul echipei sale, **Fiorentina** (15 goluri) și are o mare dorință: vrea să devină un Matthews, un extrem dreapta care nu îmbătrînește niciodată.

„Tunarul" Hamrin încearcă un... tun miniatural

Iată cîteva date din fișa sa personală. S-a născut la Stokholm, la 19 noiembrie 1934. La 22 de ani părăsește suedia și clubul A.I.K. Stockholm, stabilindu-se în Italia, la Torino, unde semnează un contract cu Juventus. Aici joacă doar un an, pentru că este transferat la Padova, de unde, tot după un an, trece la Fiorentina. La Florența ajunge un adevărat idol, jucătorul PE CARE NU-L POȚI TRANSFERA. Chiar și Helenio Herrera a încercat la un moment dat să-l racoleze, dar suporterii florentini au amenințat că fac... revoluție dacă „micul lor Matthews" ar pleca din oraș. De atunci, n-a mai fost niciodată vorba de vreun transfer al său.

Încercînd un crochiu al acestui renumit fotbalist european, vom spune că **Hamrin** (1,68 m., 65 kg) este tipul atacantului inteligent, abil, rapid, derutant. El se strecoară printre apărători ca mercurul printre degete. Se deplasează pe tot frontul de atac și nimeni nu poate ghici locul pe unde se va infiltra.

Hamrin nu explică reușitele sale, pe care și le explică însă alții care, printre altele, consideră că suedezul are un secret al lui, de „pater familias" al echipei din Florența. Într-adevăr, la Fiorentina, el are sub ordinele sale patru atacanți — **Chiarugi, Merlo, De Sisti, Brugnera** — care au împreună abia 80 de ani și nutresc pentru Hamrin o imensă stimă, „lucrînd" pentru el, servindu-l cu mingi foarte bune, scutindu-l astfel de cursele nebune din mijlocul terenului pînă la careul de 16 m. Iată de ce Hamrin, care nu este obligat să facă eforturi inutile în timpul meciului, este jucătorul cel mai lucid în momentele decisive.

Renumit șuter, Hamrin ar putea să obțină și anul acesta titlul de golgeter al campionatului italian. Deocamdată este la concurență cu **Mazzola și Riva,** dar cei doi milanezi sînt puțin optimiști în această privință și consideră că Hamrin, care are o echipă întreagă la dispoziția sa, va cîștiga locul I. El are de partea sa — spun ei — și o experiență pe care noi n-o avem.

Hamrin, la rîndul său, declară că nu se gîndește decît la interesele echipei sale și că nu are nici o ambiție personală. După părerea multora, el este un înțelept care vrea să-și păstreze intactă toată simpatia cu care Florența și întregul „calcio" îl înconjoară.

Hamrin dorește să joace încă multă vreme, urmînd prodigiosul drum al ilustrului său model, **Stanley Mattews.**

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

LA JUMĂTATEA RETURULUI

ORIZONTAL: 1) Conduce cu autoritate plutonul (2 cuv.). 2) Autor a două goluri constănțene în una din etapele trecute — Exilat, pentru o etapă, la Tulcea — Înaintaș la Espanol Barcelona. 3) Ghimpoși — Învinsă de Rapid la ultimul cuplaj. 4) Orașul textiliștilor — Zăpadă — Fotbalist brazilian. 5) Ultimele la start! — Subsemnatul — Insă — Tisă. 6) Înaintaș „stelist" — Atenție deosebită pusă pe atac sau apărare. 7) Are pe conștiință un autogol pe litoral — Literă cirilică. 8) Unele din terenurile de joc, cîteodată — Vulcan în Sicilia — A indica locul infracțiunii. 9) Mijlocaș clujean — Fratele lui Fritz (Walter) și partenerul lui întru „un-doi"-uri — Oraș în Belucistan. 10) Jucător la Chimia Suceava — Barna Nicolae — Cupru. 11) General român (n. 1857) — ...Dornei, locul de baștină al echipei Minobrad. 12) „Steaua" din trecut — Fluviu siberian — Mijlocaș din Dealul Copoului. 13) Hrițcu pe margini! — Parteneră a „draw"-ului din ultimul cuplaj. 14) Autorul celui de al doilea gol rapidist la Arad — Dramaturg și scriitor iugoslav.

VERTICAL: În apărarea timișoreană — Portarul „Progresului". 2) Viu, ca ritmul unora dintre întîlniri — Partenerul lui Dumitriu. 3) Fundaș al echipei Dinamo București — „...Dirlos", echipă din raionul Mediaș. 4) Echipă din reg. Hunedoara — Finală de „Olimpiadă"! — Deasupra. 5) „Driblat" — Cutii cu păreri, după unele cuplaje, la porțile stadionului „23 August" — A cînsti. 6) 1—0 — Jucător pe arena Thaliei — Riu în U.R.S.S. 7) Exclamație la fluierul final — Uneori e psihologic și decide soarta meciului — În lotul echipei Steaua. 8) Tînăr jucător al „stegarilor" — Dansul lui Pelé. 9) Calificativ al unui joc mai mult decît nesatisfăcător — Atletic Club — Însuflețire, violciune. 10) Păsune australiană — Grădiniță — „Steagul"... revelația returului. 11) Caracterizează jocul unor echipe tinere — Cunoscut scriitor francez, fost portar în echipa universității algeriene. 12) „Creierul" progreșiștilor — Riu asiatic. 13) Împinsă cu piciorul, precede primii pași în fotbal — Aluminiu. 14) Bluză — Din lumea „Stelei" — În etapa a XV-a Lereter a împlinit 11 de cînd joacă fără întrerupere în echipa Politehnicii.

Cuvinte mai puțin cunoscute: NAL, BOG, RUN, ILI.

G. C.

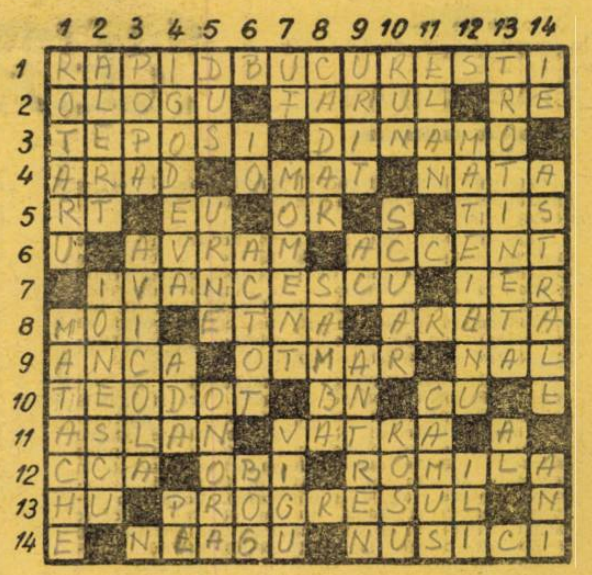

„MĂ NUMESC EUSEBIO" (IX)

În cel mai mare oraș din Mozambic, Lourenco Marques, în cartierul populației de culoare, venea pe lume acum 25 de ani, într-o familie numeroasă, Eusebio da Silva Ferreira. Înainte chiar de a buchisi abecedarul, micul Eusebio a făcut cunoștință cu mingea. Iată și primul „manager": senor Chico, cel care, iubind copiii și fotbalul, a alcătuit pentru ei o echipă. Escudos cu escudos se adunau și din acești bani s-a cumpărat primul echipament și o minge adevărată. Copilăria și adolescența lui Eusebio sînt trepte pe drumul spinos dar plin de bucurii al gloriei fotbalistice. Iar cheia succesului era marele talent și pofta nesecată de joc a celui ce, adolescent fiind, uimise Mozambicul. Numele său începe să circule și în ziarele sportive din Portugalia iar în anul 1960 Eusebio părăsește meleagurile natale și echipa sa Sporting, pentru Benfica Lisabona. Debutînd într-un meci internațional inter-cluburi Eusebio înscrie trei goluri în poarta celebrei echipe Santos. Eusebio devine titular la Benfica și vedeta sa numărul unu. Primul meci în reprezentativa Portugaliei a coincis cu o surprinzătoare înfrîngere în fața Luxemburgului. El se menține însă în echipa națională făcînd apoi cîteva partide excelente, printre care cu Real Madrid și F. C. Santos.

Toți erau convinși că da! Aceasta ar fi însemnat cucerirea trofeului pentru a treia oară consecutiv. Într-adevăr, o performanță demnă de invidiat.

Zilele premergătoare finalei au fost folosite pentru antrenamente, retușuri de ansamblu, odihnă. Conștienți de importanța partidei, am plecat de la hotel spre impunătorul stadion Wembley. Fără complexe și fără teamă. Eram convinși că în condițiuni normale victoria nu ne putea scăpa. Cu puțin timp înainte de meci, Coluna, căpitanul echipei, ne-a citit telegrama care îi fusese înmînată la sosirea pe stadion. Era semnată de Bella Guttmann, care plecase de la Benfica și antrena la acea dată pe Penarol, dar care, în momentele dinaintea marei finale a vrut să ne arate că nu ne-a uitat. Guttmann, amintindu-și de splendidele victorii și momentele petrecute împreună, ne telegrafia: **„Doresc o nouă victorie glorioasă și de prestigiu echipei Benfica și fotbalului portughez. Inima mea este altăuri de voi".**

Această telegramă ne mări și mai mult buna dispoziție.

În zilele dinaintea finalei, am fost tracasați de portughezii stabiliți la Londra și de acei care veniseră după noi din țară. Cu greu se putea găsi vreun portughez care să nu fi venit la hotelul nostru, ca să-și exprime încrederea și atașamentul față de club. Erau momente cînd se formau adevărate procesiuni. Antrenorul nostru, Riera, și conducerea clubului Benfica, într-un mod inteligent și delicat, calmau pe cei mai exaltați, rugîndu-i să nu tulbure liniștea noastră. De la hotel și pînă la stadion se merge aproximativ o oră cu autobuzul. Nouă ne-a trebuit numai o jumătate de oră, datorită unui agent de circulație care ne-a condus pe motocicletă, pe drumul cel mai scurt.

Cînd am ajuns la Wembley, cu circa o oră înaintea începerii jocului, am găsit acolo grupuri de portughezi și italieni, care mai tîrziu și-au disputat un aprins meci... vocal.

Ne-am îndreptat spre cabină. În timp ce ne echipam, publicul își ocupa locurile în tribune și în peluze. Am fost luați în primire de antrenorul nostru care ne-a vorbit despre jocul care ne aștepta și despre greutățile care s-ar putea ivi. Ne-a dat ultimele indicații și sfaturi. Vocea lui se amesteca cu sunetele fanfarelor care delectau publicul, pregătindu-l pentru marele spectacol.

La ora 15, ambele echipe au apărut pe gazon. Benfica în tricourile sale obișnuite — roșii — în pofida cererii echipei Milan, care a fost obligată să joace în echipament complet alb în locul obișnuitelor sale tricouri roș-negre.

S-au auzit primele ovații. Stadionul nu era plin. La Londra este ceva obișnuit să nu se ocupe toate cele o sută douăzeci de mii de locuri cînd nu joacă echipa gazdă — totuși erau mulți spectatori.

Locurile rezervate presei erau ocupate de ziariști din întreaga Europă, care urmau să fie martori la jocul echipei care în ultimele două ediții cîștigase trofeul european.

Camerele de luat vederi ale televiziunii ne-au prins în obiectivul lor și astfel a început transmisia. Se auzea țăcănitul numeroaselor aparate fotografice, în tribune fluturau steagurile roșii, tot felul de placarde cu lozinci optimiste. Grupe de spectatori scandau:

„Ben - fi - ca! Ben - fi - ca! Ben - fi - ca!
„Mi - lan! Mi - lan! Mi - lan!

Însă mult mai puternic și mai entuziast se auzea strigătul nostru „de luptă": **Ben - fi - ca! Ben - fi - ca! Ben - fi - ca!**

A avut loc tradiționala ceremonie, s-a tras la sorți terenul și echipele s-au pregătit pentru începerea jocului.

Odată cu fluierul arbitrului, încurajările grupelor de suporteri s-au auzit și cu mai multă putere. Primele minute de joc au constituit un studiu reciproc. La noi, buna dispoziție venea foarte încet.

Pînă în minutul 17, cînd întreg stadionul a explodat:

„Goooool!

Ce se întîmplase? După destrămarea unui atac al lui A. C. Milan, balonul a intrat în posesia jucătorilor noștri. Torres mi-a pasat mie și eu am executat un schimb de locuri cu Santana pe partea dreaptă. Într-un moment de derută a adversarilor, am expediat pe poartă un șut-bombă. Balonul, luînd o traiectorie curioasă, s-a oprit în plasă, în partea opusă aceleia în care se afla portarul italian.

Victoria în cea de a treia ediție a „Cupei campio-